

ת"פ 49889/09/12 - מדינת ישראל נגד אמנון נחום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 49889-09-12 מדינת ישראל נ' נחום
בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי
מדינת ישראל
נגד
אמנון נחום
הכרעת דין

המאשימה

הנאשם

מסגרת האישום

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע מעשים מגונים במתלוננת תוך ניצול מרות ביחסי עבודה, הטרדה מינית של המתלוננת והטרדתה באמצעות מתקן בזק.

הנאשם עבד במחלקת תברואה בעיריית רמת גן בתחנה מס' 4 ושימוש בשנים הרלבנטיות, בין 2006 - 2010, כסגן מנהל המחלקה. המתלוננת, פלונית, שימשה כמזכירה והועסקה במקום באמצעות קבלן משנה (להלן: "המתלוננת"). במעמדו כסגן מנהל התחנה היה הנאשם, על פי הנטען, ממונה על המתלוננת בעת העדרו של מנהל התחנה.

במהלך התקופה הרלבנטית ביצע הנאשם במספר הזדמנויות מעשה מגונה במתלוננת, לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני, כדלקמן:

א. במועד בלתי ידוע ליטף הנאשם את בטנה של המתלוננת באומרו: "איזה בטן שטוחה יש לך".

ב. בחודש אוקטובר 2009, במועד בלתי ידוע, הגיח הנאשם מאחורי המתלוננת וצבט בפטמות שדיה ללא הסכמתה.

ג. במועדים שונים במהלך התקופה נהג הנאשם להושיב את המתלוננת על ברכיו.

כן נטען כי הנאשם הטריד מינית את המתלוננת, תוך ניצול מרות ביחסי העבודה, בפנותו אליה בהצעות והתייחסויות בעלות אופי מיני, לרבות באמצעות מתקן בזק, בארועים שלהלן:

א. במועדים שאינם ידועים נהג הנאשם להגיד למתלוננת: "איזה גוף יש לך... איך הפטמות שלך עומדות".

ב. ביום 11.11.09 בשעה 11:45 שלח הנאשם תמונה של איבר מינו שצולמה באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שברשותו למכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת, ואמר לה: "תראי מה את מפסידה".

ג. במועד בלתי ידוע הציג הנאשם למתלוננת משחה להגברת החשק המיני וביקש ממנה לברר מידע אודותיה.

ד. במועד בלתי ידוע מסר הנאשם למתלוננת חבילה של כדורי ויאגרה וביקש ממנה לבדוק באינטרנט מה עושה התרופה.

ה. במספר הזדמנויות במועדים בלתי ידועים הציג הנאשם בפני המתלוננת תמונות של אישה עירומה למחצה אשר צולמו במכשיר הטלפון הנייד שלו.

בגין מעשים נטענים אלה יוחסו לנאשם העבירות הבאות: מעשה מגונה תוך ניצול מרות ביחסי עבודה, עבירה על סעיף 348(ה) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); הטרדה מינית, עבירה על סעיפים 4 ו-5 (א) בהתייחס לסעיפים 3(א)+3(3)+4(4)+6(ג) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח - 1998 (להלן: "חוק הטרדה מינית"); הטרדה באמצעות מתקן בזק, עבירה על סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב - 1982 (להלן: "חוק הבזק").

התשובה לאישום

בתשובה לאישום אישר הנאשם את העובדות הנוגעות לתפקידה של המתלוננת ולעבודתו ותפקידו בתחנה, אך כפר בכך שהיה ממונה על המתלוננת, וכפר בקיומם של יחסי מרות. הנאשם כפר בכל המעשים שיוחסו לו, ובכך שמדובר היה במעשים מגונים או בהטרדה מינית. הנאשם כפר גם בכך ששלח את התמונה של איבר מינו.

המקורות הראייתיים בתיק

העדים העיקריים בתיק הם המתלוננת והנאשם.

הצדדים הסכימו על הגשת התיק המשמעתי על הראיונות והעדויות שנאספו בו לאמיתות תוכן.

לפיכך, גרסת המתלוננת נתקבלה הן בעדותה בביהמ"ש, והן בראיון עימה ובעדותה בתיק המשמעתי (ת/5). לצד אלה נשמעת גרסת המתלוננת בשיחות שהקליטה וגרסתה הועלתה גם במסמכים בכתב (ת/2 - ת/3, נ/1, נ/2).

גרסת הנאשם נמסרה בעדותו בביהמ"ש, וכן בראיון עימו ובעדותו בתיק המשמעתי (ת/5). בנוסף הוגשה הודעת הנאשם במטרה שהייתה מאוחרת לראיון המשמעתי עימו (ת/4).

בנוסף לשני עדים אלה העיד בפניי מנהל התחנה מר ששון עבאדי (להלן: "ששון"), וכן נמסרו ראיון עימו ועדותו בהליך המשמעתי (ת/5). ששון גם הוקלט על ידי המתלוננת.

כן הוגשו הראיון והעדויות בהליך המשמעתי של רמי רז, מפקח נוסף (להלן: "רמי"), וזאת מבלי שהאחרון העיד בפניי.

לצד העדויות הוגשו לבית המשפט מספר ראיות חפציות עליהן אעמוד בהמשך.

הפן המשפטי

אין מחלוקת בין הצדדים ביחס לפן המשפטי ולא נטענו על ידם טענות בהקשר זה. שלוש עבירות מיוחסות לנאשם.

העבירה הראשונה היא של מעשה מגונה תוך ניצול מרות ביחסי עבודה. מדובר בעבירה של מעשה מגונה, שייחודה בכך שאין היא דורשת רכיב של אי הסכמה, אלא היא מתקיימת גם כשלא הובעה אי הסכמה, וזאת משום ההכרה בקושי להתנגד בתוך מערכת יחסי מרות בעבודה. יצוין כי מבחינה עונשית מדובר בעבירה חמורה פחות, שהעונש לצידה עומד על שתי שנות מאסר ולא שלוש.

המעשה המגונה עצמו הוא מעשה הנעשה לשם גירוי סיפוק או ביזוי מיני. מדובר בעבירה התנהגותית, הכוללת יסוד עובדתי של ביצוע מעשה, כשהאופי המגונה של המעשה בהקשר המיני, בא לידי ביטוי הן ביסוד העובדתי, כשהמעשה ראוי ליגיון בהקשר המיני, ויש בו על פניו אלמנט של מיניות גלויה לפי אמות מידה אובייקטיביות של האדם מן היישוב, והן ביסוד הנפשי של העבירה, הדורש הוכחת מטרה מינית פסולה של גירוי סיפוק או ביזוי. אשר למטרת הביזוי, אין הכרח שהמעשה יגרום ריגוש מיני לעושה המעשה, ומעשה בעל אופי מיני ייחשב כמגונה גם אם נועד אך ורק לביזוי הקורבן,

וגם אם אין במעשה כדי לגרום ריגוש מיני לעושה המעשה (ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל).

לעניין הנסיבה של ניצול מרות ביחסי עבודה, מרות משמעה שליטה של העושה על הקורבן, כשאין מדובר בשליטה ישירה ביחסי העבודה, ודי בהשפעה וסמכות עקיפה בהתאם לאמות מידה אובייקטיביות (עש"מ 4790/04 מדינת ישראל נ' **בן חיים** (להלן: "עניין בן חיים")). במקרה של ניצול מרות, הסכמת הקורבן אינה משמעותית, שכן לאו הסכמה היא והחזקה היא שההסכמה אינה חופשית. כפועל יוצא מכך, משיג עושה המעשה הלכה למעשה דבר שלא היה מושג אלמלא זיקת המרות להשגתו (י' קדמי, "על הדין בפלילים", חלק שני, מהדורת תשנ"ה, עמ' 787). משמעות הניצול היא שעושה המעשה מנצל את ההשפעה שיש לו כדי להשיג חוסר התנגדות ואף הסכמה.

הניצול יכול להתקיים גם מקום שהוא נעשה במשתמע ובמרומז ולא רק מקום שמדובר באיום ישיר מפורש וגלוי.

וכך הובהר בהקשר זה בעניין בן חיים:

"הוראת סעיף 348(ה) לחוק העונשין עוסקת בסיטואציה שבה ניתנה לכאורה הסכמה של העובד או העובדת לביצוע המעשים המיניים בהם. עם זאת ההסכמה האמורה הושגה בנסיבות של ניצול יחסי מרות מצד הממונה. נסיבות אלה מקימות חשד המבוסס על ניסיון החיים והשכל הישר כי חרף העובדה שהמעשים המיניים בוצעו לכאורה בהסכמה, אין מדובר בהסכמה חופשית ואמיתית. קיומם של יחסי מרות וניצולם על ידי מבצע המעשה המוגנה הם הסיבה המרכזית למתן ההסכמה של העובד או העובדת לביצוע המעשים בהם. בנסיבות אלה קמה הנחה סטוטורית שלפיה ההסכמה שניתנה פגומה, שכן היא אינה פרי רצון חופשי ואמיתי. לפיכך, אף שסעיף 348(ה) לחוק אינו עוסק בסיטואציה שבה חופש הרצון נשלל לחלוטין, מדובר בהתנהגות אשר לפי טיבה ולפי נסיבות ביצועה יש בה כדי לפגוע פגיעה ניכרת באוטונומיית הרצון ובכבוד האדם של נפגע העבירה, שהם הערכים המוגנים המונחים בבסיס האיסור על הטרדה מינית.

על רקע האמור לעיל, ברי כי העובדה שהכפוף לא הביע התנגדות למעשים המיניים שהממונה ביצע בו, אין בה כדי לסייע להגנתו של הנאשם. ניסיון החיים מלמדנו כי פער הכוחות הקיים בין הממונה לכפוף לו במקום העבודה, מונע לא פעם מהמוטרד את היכולת להביע את היעדר הסכמתו למעשים מיניים כאמור."

אשר ליסוד הנפשי, נדרשת מודעות לכל יסודות העבירה ומטרה של ביזוי, סיפוק או גירוי מיני. ניתן להוכיח את המטרה בהתאם להלכת הצפיות, כאשר עושה המעשים צפה כאפשרות קרובה לוודאי את התממשות המטרה של ביזוי המיני של הקורבן (ע"פ 6269/99 פלוני נ' מדינת ישראל, ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל).

מבחינה ראייתית, בהתחשב בכך שבמקרים רבים עבירות מין מתרחשות בנוכחות העבריין והקורבן בלבד, נקבע כי ניתן לבסס את הממצאים גם על עדות יחידה של הקורבן. עם זאת, מקום שבו המשפט סומך ממצאיו על עדות יחידה של קורבן עבירת מין נדרשת הנמקה.

אשר לעבירה של הטרדה מינית, תכליתו של האיסור היא להגן על הכבוד ולשמור על הפרטיות. החוק שוזר זו בזו את ההטרדה המינית וההתנכלות, כשההטרדה כוללת לצד מעשים מגונים גם הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, התייחסויות חוזרות כלפי הקורבן במגוון דרכים, לרבות באמצעות מחשב, תוך התמקדות במיניותה, והכל לאחר שהקורבן הראתה למטריד כי אינה מעוניינת בכך, ואף מבלי שהראתה לו זאת, אם ההטרדה מתבצעת במסגרת יחסי עבודה ותוך ניצול מרות ביחסי עבודה. בהקשר זה אני מפנה להגדרה הרחבה של המונח מסגרת יחסי העבודה בסעיף ההגדרות.

לעניין העבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, תכלית העבירה למנוע שימוש במתקן בזק באופן שיש בו כדי להטריד, ליצור חרדה או לפגוע שלא כדין. ההכרעה אם מדובר במעשים העולים כדי הטרדה אסורה, היא פועל יוצא של

הנסיבות, בהתחשב הן בהיבטים הצורניים של ההתנהגות, היינו אופי השימוש במתקן בזק ותדירותו, והן בהיבטים התכניים של המסרים ומידת ההטרדה שבהם, תוך שקלול בין השניים.

העובדות השנויות במחלוקת

בהתאם לתשובה לכתב האישום המחלוקת בין הצדדים נסובה על כל מרכיבי כתב האישום, גם מעמדו של הנאשם מול המתלוננת, גם המעשים המיוחסים לו, וגם ההיבט המיני על כל מאפייניו.

מעמד הנאשם ומעמד המתלוננת

המתלוננת בסוף שנות החמישים לחייה בעת הארועים, היא אם חד הורית לילד מתבגר, סובלת ממצוקה כלכלית מתמשכת, והשיגה את המשרה לאחר שפנתה במישרין לראש העיר טרם פנייה ללשכת הרווחה. המתלוננת הייתה ועודנה עובדת קבלן של חברת ר.ג.א..

הנאשם עובד ותיק בעיריית רמת גן, היה במעמד של ממלא מקום מנהל התחנה. הנאשם הוא קרוב משפחה של סמנכ"ל העירייה. לדברי המתלוננת התנהג הנאשם כבעל מעמד, ונהג לומר למי שהייתה לו מחלוקת עמו שמחר הוא לא יהיה פה (14.7.13 ע' 27, ראיון עם המתלוננת - ש' 2). ששון בעדותו אישר שבמהלך ויכוחים בין הנאשם למתלוננת אמר הנאשם למתלוננת שיזרוק אותה מהעבודה, הגם שהלכה למעשה לא הייתה לו סמכות להחליט בנושא (1.10.13 ע' 103).

מבחינה מקצועית הייתה המתלוננת כפופה לששון, מנהל התחנה, וקיבלה הוראות עבודה גם מיתר המפקחים, לרבות הנאשם. בהעדרו של מנהל התחנה, בין בשל חופשה או מחלה, ובין העדרות הנובעת משהייה מחוץ למשרד, היה הנאשם הגורם הבכיר המוסמך בתחנה, ונתן הוראות לעובדים לרבות המתלוננת (עדות הנאשם ע' 99 לפרוטוקול מיום 13.11.13, תשובות 5, 7, 9 בראיון עם ששון, תשובה 2, 10 בראיון עם הנאשם, תשובות 9, 10 בראיון עם רמי-ת/5).

בהתאם לפרשנות המשפטית של יחסי עבודה וניצול מרות בעבודה, כמפורט בפרק המשפטי לעיל, הרי שדי במעמדו של הנאשם כנותן הוראות מעת לעת למתלוננת, ובקיומם של יחסי הסמכות שפורטו, אף אם אין מדובר ביחסי מרות קבועים, כדי לבסס את יחסי העבודה לצורך החלת ההוראות הנוגעות למעשה מגונה ולהטרדה מינית במסגרת יחסי עבודה.

המתלוננת והנאשם ישבו במשרדים סמוכים, כשהמתלוננת ישבה ליד משרדו של ששון, והנאשם חלק משרד עם רמי.

האווירה בתחנה

כל הגורמים שמסרו גרסא התייחסו לאווירה בתחנה, שהייתה מושפעת בין היתר מן העובדה שהמתלוננת היא אישה יחידה בקהל גברי. כן הודגשה על ידי כל העדים הגברים אווירת "הצחוקים", בתחנה, כפי שחזרו והגדירו זאת כולם, כשבגדר "הצחוקים" נכללו גם אמירות בעלות קונוטציה מינית, שכעולה מן העדויות נאמרו על ידי הנאשם.

גם המתלוננת תיארה את האווירה בתחנה, עוד בטרם תקופת עבודתו של הנאשם, כאווירה של עשיית צחוק, בין היתר עליה, בסיטואציה שבה היא אישה יחידה. לדבריה, עם הגיעו של הנאשם לתחנה בשנת 2007 לערך, התווספו ארועים ואמירות בעלי גוון ותוכן מיניים. כשמחטה על כך, נאמר לה על ידי הנוכחים שאם תתלונן יאמרו כולם שהיא זו שמטרידה אותם. המתלוננת ציינה כי נאלצה להבליג ואף "לזרום" עם המעשים, להראות כמתלוצצת, מבלי להראות שהיא נסערת, וזאת על מנת לשמור על מקום עבודתה ולהבטיח את הפרנסה שהייתה מאד חיונית עבורה (14.7.13 ע' 7,

20, 21, 56, ראיון עם המתלוננת - שי 2, שיחה עם רמי - ת/3 עי 20 שוי 28).

אופי היחסים בין הנאשם למתלוננת

בין הנאשם למתלוננת יש מחלוקת לגבי אופי היחסים ביניהם. הנאשם טוען למערכת יחסים חברית, במסגרתה עשה כל מאמץ לסייע לנאשמת, וחלק עימה את ענייניו האישיים. רמי וששון מתארים אף הם יחסי התבדחות, השתטות והקנטות משותפים לנאשם ולמתלוננת. המתלוננת לעומת זאת מאשרת כי אמנם הנאשם סייע לכך שתקבל שי לחג כמו עובדים אחרים, אך מציינת כי מעבר לכך מדובר היה ביחסי עבודה, והיא הייתה פונה אליו בענייני עבודה ולא בהקשרים חברתיים. המתלוננת שללה יחסים אישיים החורגים מעבר לכך או סיוע בפתרון סכסוכים עם אחרים (עי 39, 57 לפרוטוקול מיום 14.7.13). המתלוננת הבהירה כי כל ההתבדחויות, ההקנטות ושיתוף הפעולה לכאורה, היו במסגרת ניסיונה לשמור על מערכת יחסים תקינה בתחנה ולהבליג על היחס כלפיה, כשהמעשים והאמירות לא היו ביוזמתה.

אקדים ואבהיר כי לאחר שמיעת הראיות לא התרשמתי שהיחסים בין הנאשם למתלוננת חרגו ממסגרת יחסי העבודה, ומשעות העבודה, ושוכנעתי כי אין מדובר ביחסים אישיים, חבריים, בעלי אופי אינטימי. אשר להיבט הסכמתה הנטענת של המתלוננת, וכן טענות לשיתוף פעולה מצידה ולאי הבעת מחאה, ניתן להבין גם מהמתלוננת עצמה כי לא תמיד מחתה, וכי שיתפה פעולה, אך זאת בחוסר ברירה. עם זאת, עולה בבירור מדברי המתלוננת וכן מגרסאות רמי וששון כי נשמעו גם מחאות כאלה ואחרות מצד המתלוננת. אזכיר בהקשר זה כי בהתאם להוראות החיקוק אין המרכיב של אי ההסכמה מהווה רכיב הכרחי להוכחת העבירות בנסיבות העניין.

עדות המתלוננת

הערכת העדות

בהערכת עדות המתלוננת אני לוקחת בחשבון, כי בהעידה לפניי היה זה לאחר שמסרה וחזרה ומסרה את גרסתה מספר פעמים בפני פורומים שונים, ובין היתר העידה בהליך המשמעתי ונחקרה במסגרתו בחקירה נגדית. נתון זה פוגע בהכרח בספונטאניות של התיאורים ובמידה מסוימת פוגע באותנטיות שלהם. מבחינת תגובותיה והתנהלותה במהלך העדות, בחלק ממקטעי העדות בפניי מסרה המתלוננת תיאור אינפורמטיבי דיווחי, מבלי שניכרה מעורבות רגשית בתיאורים, ולא ניתן היה להעריך אם הניתוק נובע ממצבה הרגשי או מכך שהיא נדרשת לחזור על אותם תיאורים בפני פורומים שונים או מסיבה אחרת. בעת שהתייחסה להערות על מראה גופה החטוב הגיבה המתלוננת בהתרגשות גדולה ופרצה בבכי (14.7.13 ע' 22).

לעניין עקביות התיאור שמסרה, הסניגור בסיכומים לא הציג סתירות מהותיות או חוסר עקביות, ולא במקרה. אקדים את המאוחר, ואבהיר כי לא התגלו בעדותה של המתלוננת סתירות בכל הנוגע לליבת הארועים, והיא חזרה על הדברים ועל התיאורים בעקביות.

זה המקום להדגיש כי בניגוד לנטען על ידי הסניגור, לא אמרה המתלוננת בשיחה המוקלטת כי שיקרה לאסי עדן, ולאחר האזנה לשיחה בדיסק B צד A החל מדקה 11:30 ואילך, שוכנעתי כי המתלוננת אמרה: "את אסי שיתפתי ואמרתי לו..." (ת/2). משכך, אני דוחה את הקביעות והמסקנות של ב"כ הנאשם בסעיפים 11 - 14 לסיכומיו.

הסניגור טוען כי חשיפת הארועים וכל המהלכים שנבעו מכך היו מהלך מתוכנן של מי שביקשה להבטיח לעצמה ביטוח מפני אפשרות שתפוט מעבודתה, והקליטה גורמים בעיריה עוד בשנת 2003 בהקשר זה (ת/2 - ת/3). לטענתו המוטיבציה לפנייה בתלונה היא חיצונית וזרה, והתלוננת נועדה לקדם הן את החסינות מפני פיטורין והן הליכי תביעה כספית מול הנאשם, העיריה ור.ג.א. (14.7.13 ע' 72 - 73). בנוסף נטען במהלך החקירה הנגדית כי המתלוננת חשפה

את הארועים בעקבות מחלוקת עם הנאשם וויכוח ביניהם שהסלים לגבי טיפול בתלונה ברחוב דקר, שאין לו כל הקשר מיני.

בבוחני את טענות ב"כ הנאשם אני מתחשבת בכך שהחשיפה הראשונה במסגרת העיריה הייתה במחצית שנת 2010 ועסקה בכל הנוגע להקשר המיני בתמונה בלבד. פניה זו לגרסת המתלוננת לא הגיעה בסופו של דבר לראש העיר (נ/1), 14.7.13 עי 42). המתלוננת הבהירה כי היא לא התכוונה להתלונן ולחשוף את הארועים, וכלל לא הייתה עושה זאת, משום שרצתה לשמור על מקום עבודתה, והתרשמה מחוסר הנכונות של המערכת להאזין למצוקותיה. היא ציינה כי חששה לפנות למשטרה, וחיפשה אופן קשבת בעיריה. המתלוננת אישרה כי "הקש ששבר את גב הגמל" אכן היה אותו ויכוח לגבי התלונה ברחוב דקר, במהלכו עזבה את מקום העבודה בכעס. עם זאת, לדבריה, גם באותו שלב לא פנתה לגורמים האחראים בתלונה, ורק כשבאקראי במפגש מקרי ברחוב עלה הנושא על ידי אדם שעובד בעיריה בנוכחות בנה, פנה הבן לשלי יחימוביץ ומשם התגלגלו הדברים. בסופו של דבר הוגשה תלונה למשטרה רק בחודש פברואר 2011 (14.7.13 עי 13 - 15).

לעניין השתהות בחשיפת תלונה בעבירות האמורות, אני מפנה לדברי בית המשפט בעש"מ 2168/01 **חמני נ' נציבות שירות המדינה**:

"התופעה של כבישת התלונה בעבירות מין, ובכלל זה מעשי הטרדה מינית במסגרת העבודה, אינה נדירה, ולעניין זה הסברים אפשריים מסוגים שונים. לא פעם העובדת המוטרת חשה בושה, עלבון וקלון או רתיעה מפני החשיפה ומפני מחירה החברתי והאישי של חשיפה כזו. חששן של קורבנות הטרדה מינית להתלונן מתעצם, מטבע הדברים, כאשר המטריד הוא איש בעל סמכות הממונה עליהן במסגרת עבודתן"

לצד נתונים אלה, אני לוקחת בחשבון כי המתלוננת הגישה תביעה אזרחית בחודש אוגוסט 2011 נגד הנאשם, ר.ג.א. ועיריית רמת גן בביה"ד האזורי לעבודה, וכי במסגרת הסכם פשרה עם שתי הנתבעות האחרונות נקבעו תנאים לגבי המשך העסקתה של המתלוננת עד סוף שנת 2015, מועד יציאתה לפנסיה (נ/2 - נ/3). המתלוננת אמנם שללה כל קשר בין ההליך האזרחי לבין ההליך הפלילי, אך לאור העובדה שפרטי תלונותיה מפורטים בכתב התביעה שהגישה, ברור כי קיים קשר כזה. הסכם הפשרה האמור נחתם בחודש ינואר 2013 טרם עדותה של המתלוננת, ואילו התביעה בעניינו של הנאשם תלויה ועומדת וממתינה לבירור והכרעה. בנסיבות אלה מצווה בית המשפט לוודא כי הגרסא הנשמעת בפניו אינה מונעת מטעמים ואינטרסים נוספים.

אני מתחשבת גם בעובדה שמדברי המתלוננת עצמה בעדותה ובשיחות המוקלטות, עולה החשש שלה מפני פגיעה בעיסוקה. מדובר בחשש סובייקטיבי, שכן מן הראיות לא עלה שהמתלוננת הייתה מועמדת לפיטורין (עדות ששון בהליך המשמעתי - עי 11, 14.7.13 עי 80). עם זאת לאור תוכנו של הסכם הפשרה כאמור לעיל, לא ניתן לשלול את הזיקה המסוימת שבין התלונה לבין נושא ההעסקה.

לאור מכלול הנתונים שפורטו לעיל, והגם שבית המשפט מוסמך לקבוע ממצאים על סמך עדות יחידה של המתלוננת, כאמור, ולמרות שהגרסא שמסרה המתלוננת הייתה עקבית ורציפה, מצאתי לנכון בנסיבות העניין לקבוע ממצאים מרשיעים בהסתמך על עדות המתלוננת רק באותם נושאים והיבטים שיש לעדות תמיכה וחיזוק, יהיו דרגתו, אופיו ומקורו של החיזוק אשר יהיו.

גרסת המתלוננת - המעשים המגונים

המתלוננת תיארה שלושה מעשים פיזיים שביצע כלפיה הנאשם, שני הראשונים חזרו על עצמם לטענתה במהלך תקופת העבודה המשותפת עם הנאשם, והשלישי ארע פעם אחת.

ההושבה על ברכי הנאשם

לדברי המתלוננת כשהייתה נכנסת למשרד המשותף לרמי ולנאשם בקשר לענייני עבודה, הנאשם היה נוהג להושיב אותה על ברכיו, ולקרוא לששון שיבוא ויראה, וששון היה מעיר לנאשם על כך ואומר לו להפסיק, אך בד בבד הצטרף לאווירת עשיית הצחוק, והיה עושה את עצמו כאילו הוא מתקשר לרעיית הנאשם כדי לדווח לה. המתלוננת ציינה כי היה מדובר בפעולה אקטיבית מצד הנאשם, וכעבור זמן קצר הצליחה לקום, ואז עזבה את החדר (14.7.13 ע' 7, 38, 81, ראיון עם המתלוננת - ש' 2, עדות המתלוננת בהליך המשמעותי- ע' 20, 30).

ליטוף הבטן

המתלוננת תיארה כי הגיעה למקום העבודה עם חולצות הדוקות וקצרות אותן קיבלה מאחייניתה בשל מצבה הכלכלי הדחוק. לדברי המתלוננת מעת לעת נהג הנאשם ללטף לה את הבטן תוך שהעיר כי לחברות שלו בנות 18 אין בטן שטוחה כל כך (14.7.13 ע' 6, ראיון עם המתלוננת - ש' 8).

צביטה בשד

המתלוננת תיארה ארוע חד פעמי בו ביושבה במקומה ניגש הנאשם מאחוריה בכיוון שבו מצויה המדפסת, ולפתע ללא כל התראה צבט בפטמתה. המתלוננת ציינה כי הייתה המומה ולא ידעה איך להגיב, ולאחר מכן צעקה לששון שהנאשם נגע בה ושמעשיו עוברים כל גבול (פרוטוקול מיום 14.7.13 ע' 7, 18, 21, 27, 30, 75 - 76, ראיון עם המתלוננת - ש' 2, עדות בהליך המשמעותי ע' 20, 30, 32).

ההטרדות המיניות

המתלוננת התייחסה לדרך דיבור גסה ופוגענית שלא כוונה אישית אליה, כגון ברכת שלום של הנאשם עם כניסתו לתחנה, תוך שימוש במילים "בית זונות". לצד אווירה שכללה דיבורים מסוג זה, התייחסה המתלוננת לדיבורים ואמירות חוזרות שהופנו באופן אישי אליה, שבכולם התייחסות למראה הגופני, ולאיברי גוף אינטימיים, ואמירות בעלות אופי מיני, לצד מעשים אחרים שלכולם הקשר מיני בוטה.

משלוח תמונה של איבר מין באמצעות הטלפון הנייד

ביום 11.11.09 קיבלה המתלוננת מסרון עם תמונה שנשלח אליה מאת הנאשם. כשהתבוננה במסרון ראתה תמונה בתקריב של איבר מין זכרי. לדבריה, מיד לאחר מכן יצא הנאשם צוהל לקראתה ואמר לה "תראי מה את מפסידה". המתלוננת נסערת יצאה מהמשרד בריצה אחרי ששון שהיה בדרכו החוצה, עצרה את ששון כשהוא כבר ישוב על אופנועו, הציגה בפניו את התמונה כשהוא חובש את הקסדה, והוא אמר לה בתגובה לפנות למשטרה ושהוא יהיה מאחוריה, אך עזב את המקום ולא ערך כל בירור. מאופן הטיפול של ששון בארוע, הבינה המתלוננת כי אין בכוונתו לסייע לה מול הנאשם, והחליטה לשמור את התמונה ולהקליט את ששון כשהוא מתייחס לארועים שהיה מעורב בהם, על מנת שיהיו לה הוכחות נוספות.

משהוצגה לעדה בחקירה הנגדית האפשרות שהנאשם מיד לאחר משלוח התמונה יצא לקראתה ואמר לה שהוא מצטער והתכוון לשלוח את התמונה בטעות לחברתו, והתמונה נשלחה אליה בטעות, שללה המתלוננת מכל וכל שזו הייתה תגובת הנאשם, וחזרה על האמירה שלו "ראי מה את מפסידה" (14.7.13 ע' 9, 14, 76, 78, ראיון עם המתלוננת - ש' 4, עדות בהליך המשמעותי ע' 21 - 22, 36).

בקשות בירור אודות משחה וכדורים להגברת החשק המיני

המתלוננת התייחסה לשני חומרים שונים להגברת החשק המיני, שהנאשם ביקש ממנה לברר את תוכנם ופעולתם: כדורי ויאגרה ומשחה. המתלוננת ציינה שאמרה לו שהיא לא רוצה לערוך את הבירורים, והוא הגיב בכעס. לדבריה, אחרי שהגיבה כך, פנה הנאשם לרמי. המתלוננת גם תיארה שאת כדורי הויאגרה זרק הנאשם בשטח התחנה ואת המשחה הכניס למגירה. יצוין כי המשחה נתפסה והוגשה כמוצג (14.7.13 ע' 7, 82-84, ת/7, ראיון עם המתלוננת - שי 2, עדות בהליך המשמעתי ע' 20, 29 - 30, 32).

הצגת תמונות וסרטון של נשים בהקשר מיני

המתלוננת תיארה כי בשתי הזדמנויות כשנכנסה למשרד של הנאשם, הוא ביקש להראות לה תמונה או סרטון בטלפון הנייד שלו. היא לא ידעה במה מדובר וניגשה להביט. פעם אחת ראתה תמונה של אישה בלונדינית שכובה על מיטה, ופעם אחרת ראתה את הנאשם במהלך שיחת וידאו עם אישה שחרחרת בעלת שיער ארוך שביצעה תנועות בעלות אופי מיני בשירותים של משרד. בשני המקרים הגיבה המתלוננת בהסתייגות (14.7.13 ע' 19-20, 40-41, ראיון עם המתלוננת - שי 2, עדות בהליך המשמעתי ע' 21, 36). המתלוננת שללה את טענת ב"כ הנאשם כי היא זו שביקשה לראות תמונות שהציג הנאשם לרמי ולמפקחים במשרד.

אמירות בעלות אופי מיני

לדברי המתלוננת, מעבר להערות של הנאשם על בטנה השטוחה, נהג לומר לה כשנכנסה למטרות עבודה למשרד של רמי ושל הנאשם, כי הפטמות שלה עומדות. לדבריה, האמירות וההערות בעלות התוכן המיני חזרו על עצמן, וביישו אותה, והיא פנתה לששון אמרה לו ששבעה מהדיבורים, וביקשה שיורה לנאשם להניח לה (14.7.13 ע' 6, 7, 22, 82, ראיון עם המתלוננת - שי 4, עדות בהליך המשמעתי - ע' 20)

גרסאות ששון ורמי

למשמע ששון ולמקרא גרסתו בהליך המשמעתי ובשיחות המוקלטות איתו, וכן למקרא גרסתו של רמי בהליך המשמעתי, שהוגשה בהסכמה לאמיתות תוכנה, הרושם הוא שהשניים מבקשים בעדותם למעט ככל האפשר בהתייחסותם לארועים, גם כאלה שידועים להם, מרחיקים את עצמם ממעורבות וידיעה על הארועים, ומכחישים גם דברים שהודו בהם תחילה. השניים גם הביעו עמדתם בפני המתלוננת כי אין מקום לערב משטרה.

לאחר ששמעתי את ששון, התרשמתי מחשש מצידו ששתיקתו וחוסר פנייתו לגורמים הממונים יחשבו כמחדל בהתנהגותו כמנהל, ולפיכך הקפיד העד בעדויות בפניי ובהליך המשמעתי להדגיש שלא ראה, לא שמע, ולא פנו אליו. הגרסא שמסר הייתה מתחמקת, והכחשותיו בשלב מאוחר של נושאים שהתייחס אליהם קודם לכן, לא עוררו אמון.

בראיון שנערך עם ששון במסגרת ההליך המשמעתי, הדגיש ששון כי כל המעשים נעשו בצחוק, והרושם שלו היה כי המתלוננת משתפת פעולה, והוא אמר למתלוננת ולנאשם להפסיק עם המעשים כדי לחזור לשגרת עבודה, ולא משום שהיה במעשים היבט מיני (ראיון עם ששון - שי 11-13).

עם זאת, במענה לשאלה אם נכח בסיטואציות בהן הנאשם הושיב את המתלוננת עליו ונגע בה, לא שלל ששון סיטואציות כאלה, אך הגדירן כ"מצבים של צחוקים", וטען שהוא לא ראה מגע משמעותי, ואף טען כי המתלוננת שיתפה פעולה, והוא זה שהורה להפסיק את המעשים (ראיון - שי 12). ששון נדרש להתייחס פעם נוספת בראיון עמו לנגיעות בגוף המתלוננת על ידי הנאשם, ולא שלל מצבים כאלה, אלא אמר שאם היו נגיעות זה היה בצחוק ולא באיברים

מוצנעים. ששון לא פירט באילו איברים היו הנגיעות (ראיון - ש' 17). ששון גם אישר הערות מצד הנאשם לגבי מראה גופה של המתלוננת, ושוב מצא להדגיש כי היה מדובר בצחוק, וטען כי תוכן הדברים לא זכור לו (ראיון - ש' 18). בהתייחס לתמונת איבר המין טען ששון, בניגוד לגרסא שישמיע בהמשך, כי המתלוננת כלל לא הראתה לו את התמונה, ובה בעת ציין כי אמר לה לפנות למשטרה. לא התבקשה התייחסות נוספת מצידו, ולא נמסרה התייחסות נוספת במהלך הראיון (ראיון - ש' 15).

בסמוך לאחר הראיון הקליטה המתלוננת את ששון במספר שיחות. למשמע השיחות ניתן להמשיך ולהתרשם מהליכתו של ששון בין הטיפות, כשמצד אחד הוא מאשר למתלוננת כי מדובר במעשים חמורים, ומצד שני הוא מייעץ שלא להתקדם עם התלונה (ע' 13 שו' 20, ע' 14 שו' 11).

לגוף הטענות, ששון מאשר בהקלטה כי ראה את הנאשם מושיב את המתלוננת עליו, טוען כי המתלוננת צחקה והנאשם צעק, מקבל את דבריה כי לא הייתה לה ברירה אלא לצחוק, ומגיב כי פעם זה בצחוק ופעם לא בצחוק (עי 16 שו' 5 ואילך).

לעניין התמונה, הוא מקפיד לציין שלא ראה את תמונת איבר המין בזמן אמת, ואף טוען שבראיון נשאל על תמונה שנשלחה בנובמבר 2011, וזאת בניגוד לרישום בראיון עצמו (עי 9 שו' 18 ואילך לת/3).

לאחר אותן שיחות מעיד ששון בהליך המשמעותי.

הוא חוזר על כך שלא ראה את התמונה, אך מאשר הפעם כי המתלוננת ניגשה אליו נסערת ואמרה לו שיראה מה שלח לה הנאשם. לטענתו, הוא לא ראה את התמונה כי היה עם קסדה וללא משקפיים (עדות בהליך המשמעותי, עי 6, 9 - 10, 12).

לעניין נגיעות מצד הנאשם במתלוננת טוען ששון לראשונה כי מדובר בנגיעות בכתף, וכי השניים נתנו יד ביד כדי להרגיזו (שם, עי 5, 7).

ששון חוזר ומאשר ארוע שבו המתלוננת יושבת על ברכי הנאשם, אך טוען שהיה מדובר בצחוק ולא באילוץ (שם, עי 10).

הוא אישר לראשונה כי שמע מהנוכחים בתחנה על כך שהנאשם ביקש מהמתלוננת לבדוק משחה וכדורי ויאגרה וקונדומים באינטרנט. ששון ביקש למעט מן המשמעות של הארוע וציין כי המתלוננת יכולה הייתה לסרב (שם, עי 10).

ששון שלל כי ראה תמונה של בחורה מעורטלת שהראה לו הנאשם (שם, עי 10).

בעדות בפניי, טען בשונה מגרסתו הקודמת כי לא היה ארוע של הושבה על הברכיים, וטען שלא זכור לו שאישר זאת בהליך המשמעותי (1.10.13 עי 92 - 93, 102). הוא התקשה להסביר את תגובתו בשיחה המוקלטת לעניין ההושבה, ונתן תשובות מתחמקות (שם, עי 98). הוא שלל מכל וכל את התגובה מצידו כפי שתיארה המתלוננת (שם, עי 94). גרסתו המאוחרת של ששון, המכחישה את ארוע ההושבה על הברכיים לא עוררה אמון, ואני מעדיפה את תשובותיו בשיחה שהוקלטה ללא ידיעתו ובהליך המשמעותי.

בעדות לפניי ציין ששון כי לא זכורות לו הערות מצד הנאשם על מראה גופה של המתלוננת. משעומת עם תשובותיו בהליך המשמעותי, שינה את תשובתו, וציין כי היו הערות שאינו זוכר את תוכן (שם, עי 95). הוא שלל מכל וכל שהתלוננה בפניו על צביטה בפטמות או על ארועים נוספים (שם, עי 94, 98).

לעניין התמונה של איבר המין, חזר ששון על תשובתו שלא ראה את התמונה, אך התקשה מאד להסביר, אם לא ראה את התמונה מדוע אמר למתלוננת שזו הטרדה ושתיגש למשטרה. הוא התקשה גם להסביר מה דיווח לממונה עליו, אם לא ידע כלל מה היה ראו באותה תמונה, והתקשה להסביר כיצד הבין שמדובר בתמונה גסה (שם, עי 96 - 100, 103).

גרסת ששון מחזקת את גרסת המתלוננת, ביחס לעצם הושבתה על ברכי הנאשם, ביחס לאמירות הנוגעות למראה גופה, ביחס לתמונת איבר המין, ובמידה מוגבלת, משום שלא נכח בארוע, ביחס לבדיקת המוצרים מגברי החשק המיני.

לעניין הנגיעות במתלוננת, לאור התשובה הכללית ללא פרטים, וההתייחסות בהמשך למגע בכתפיים, כמו גם השלילה החד משמעית של נגיעה בפטמות וליטוף בטן, אין בדברי העד חיזוק לעדות המתלוננת בנושא זה.

העד השני הוא רמי.

רמי בראיון עמו הדגיש כי הרבה דברים נאמרו בצחוק. בין היתר אישר כי הנאשם אמר למתלוננת משהו על ויאגרה ומשהו על חזה (ראיון - שי 16 - 17). בסוף הראיון ציין רמי כי המליץ למתלוננת לבטל את התלונה (עי 5 לראיון).

בשיחה מוקלטת בין רמי למתלוננת עולה בבירור כי רמי היה נוכח בסיטואציות, שבהן פנה הנאשם למתלוננת באמירות בעלות תוכן מיני, והוא אמר לנאשם להפסיק להטריד את המתלוננת. רמי אמנם טען כי מדובר היה בצחוק, וכי המתלוננת נראתה משתפת פעולה, אך לא שלל את האמירות ואת תגובתו:

רמי: עד היום מה שכל זה הטרדות וזה, זה היה בצחוק, זה לא היה כאילו

מתלוננת: בצחוק?

רמי: הטרדות יעני כל זה שהייתי אומר לו תפסיק תפסיק

מתלוננת: רמי פתאום בצחוק כמה פעמים אמרת לו אמנן תיזהר

רמי: בסדר אבל את

מתלוננת: אז אין אתה הופך את זה פתאום לצחוק?

רמי: הבעיה זה חברי כזה

מתלוננת: זה לא היה חברי זה שאני מביאה לך תלונות ובאמת כל הזמן הוא מתמקד

לי על הפטמות זה חברי, כמה פעמים אמרת לו אמנן

רמי: בסדר

מתלוננת: אם זה היה בצחוק למה הערת לו כל הזמן.

רמי: למה את לא הערת לו אמרת לו תפסיק

מתלוננת: אבל אני אמרתי לו מאה פעמים תפסיק" (ת/3 עי 19 שוי 29 ואילך).

עמוד 10

ובהמשך:

"מתלוננת: כמה פעמים צעקת לו אמנון תניח זה הטרדה, הטרדה זה הטרדה כמה פעמים?"

רמי: אמרתי לו אני לא מכחיש שאמרתי לו

מתלוננת: נכון או לא אבל פתאום אתה הופך את זה לצחוק

רמי: אבל זה היה בחברותא כזה

מתלוננת: איזה חברותא כזה" (שם, עי 20 שוי 18).

וכן:

"מתלוננת: אוקיי עצם העובדה שאתה מודה שמצאת לנכון להגיד לו אמנון תפסיק

רמי: אני אמרתי כי יש לי כבוד לנשים" (שם, עי 22 שוי 6).

והנה, בעדותו בהליך המשמעותי שינה רמי את גרסתו מן הקצה לקצה, טען שלא אמר כלל בראיון דבר לגבי חזה וויאגרה, שלל הערות הנוגעות לפטמות, לא זכר כל הערות, וציין כי לא אמר שמדובר בהטרדה, אלא הגיב כשהשניים התחבקו מרצונם שזה יכול להחשב כהטרדה במונחים של היום (עי 15 - 17 בהליך המשמעותי). עדותו בהליך המשמעותי נמסרה מבלי שהעד עומת עם ההקלטה וידע על קיומה. כפי שניתן להיווכח, תכני ההקלטה עומדים בסתירה חזיתית לעדותו המאוחרת ועולה מהם שהעד אכן חזר והתרה בפני הנאשם כי הוא מטריד את המתלוננת. העד לא נשאל כלל לגבי החומרים להגברת החשק המיני.

בנסיבות המתוארות אני מעדיפה את דבריו הספונטאניים הברורים בשיחה עם המתלוננת, המתיישרים עם תשובתו הלקונית בראיון, על פני ההכחשה המאוחרת.

גרסת רמי כפי שבאה לידי ביטוי בשיחה המוקלטת ובראיון מחזקת את גרסת המתלוננת ביחס להטרדות מילוליות, לרבות לעניין הפטמות והחזה, החוזרות על עצמן, וביחס לפניה אליה בקשר לויאגרה.

חיזוקים ותמיכות לגרסת המתלוננת

גרסת המתלוננת נתמכת על ידי חיזוקים, כדלקמן:

לעניין המעשה של הושבה על ברכי הנאשם, קיים חיזוק בדברי ששון, כמפורט לעיל. בנוסף, הנאשם עצמו אישר את עצם הישיבה על הברכיים, בטענה שמדובר היה במעשה משובה והקנטה ושהמתלוננת היא שהתיישיבה עליו, כמפורט להלן.

לעניין משלוח התמונה של איבר המין, לבית המשפט הוגשה התמונה של איבר המין שנשלחה למתלוננת באמצעות הטלפון שהיה בשימוש של הנאשם (ת/1, ת/6). בנוסף, יש תמיכה בגרסת ששון כי המתלוננת פנתה אליו נסערת מיד לאחר הארוע והראתה לו תמונה בטלפון, שלטענתו לא ראה בזמן אמת בהעדר משקפי ראייה. כמו כן, הנאשם עצמו אישר את משלוח התמונה, תוך שטען כי מדובר בתקלה עליה התנצל, כמפורט להלן. המצב הנפשי הנסער בו הייתה מצויה המתלוננת מיד לאחר הארוע מהווה אף הוא סיוע לעדותה.

לעניין פנייה לבדיקת תכשירים להגברת החשק המיני, הוגשה לבית המשפט המשחה שבדיקתה התבקשה בהתאמה למתואר על ידי המתלוננת (ת/7). בנוסף, קיימת תמיכה בדברי רמי לגבי אמירה הנוגעת לויאגרה. כמו כן, הנאשם עצמו אישר פניות למתלוננת בנוגע לתכשירים, ושיווה לפניות צורך תמים בבירור רפואי, כמפורט להלן.

ואחרון, בהקשרן של אמירות בעלות תכנים או הקשרים מיניים או גופניים, דברי רמי כפי שהוקלטו, תוך אישור ברור שהייתה התייחסות לפטמות, וכי אמר לנאשם כי הוא מטריד, מהווים חיזוק. אני מפנה גם לדברי הנאשם מיוזמתו בראיון עמו בהליך המשמעתי, כמפורט להלן.

אשר להצגת תמונה ותיעוד חזותי מוסרט של נשים בהקשר מיני, אין חיזוק שמקורו בראיות המאשימה, אך הנאשם עצמו אישר כי הראה למתלוננת לבקשתה את תמונת האישה הבלונדינית, כמפורט להלן.

אין ראיות התומכות בטענה לליטוף הבטן ולצביטה בפטמה. תיאוריה של המתלוננת כשלעצמם, די בהם כדי לחייב הסבר מצד הנאשם גם לעניינים אלה, אך כפי שכבר ציינתי לא אסתפק בהם לצורך קביעת ממצאים מרשיעים בדרגה הנדרשת ללא תמיכה נוספת.

לאור המפורט לעיל, עובר נטל ההסבר לכתפי הנאשם ביחס לכל המיוחס לו.

גרסת הנאשם

לנאשם נערך ראיון במסגרת ההליך המשמעתי ביום 1.12.10, הוא נחקר במשטרה ביום 21.2.11. הוא העיד בהליך המשמעתי ביום 2.2.12, השיב לאישום, והעיד לפניי ביום 13.11.13.

בראיון בהליך המשמעתי טען הנאשם כי לא נגע בגופה של המתלוננת למעט טפיחה חברית בכתף ולחיצת יד, ולא נגע בכל אזור אינטימי (ראיון עם הנאשם - שי 13 - 14).

הנאשם אישר ישיבה של המתלוננת על ברכיו, אך טען כי הדברים נעשו ביוזמת המתלוננת על מנת להרגיז את ששון בצחוק (שם - שי 15). לא ניתן הסבר לאותה הרגזה נטענת.

הוא אישר כי מסר למתלוננת משחה לבדיקה, והיא אכן בדקה זאת באינטרנט כי הוא לא ידע מה זה, הגם שידע שזה משהו כמו ויאגרה. לדברי הנאשם במערכת היחסים איתה חשב שזה תקין לבקש ממנה (שי 16). לטענתו הבקשה הייתה רק לגבי המשחה (שם - שי 17).

הנאשם אישר קיומן של תמונות ובהן אישה בלונדינית מעורטלת, אך טען כי לא הראה אותן למתלוננת אלא לששון ולרמי והמתלוננת ביקשה לראותן. הוא שלל כי הראה לה סרטון ובו אישה מתערטלת (שם - שי 18 - 20).

הנאשם שלל התבטאויות מיניות או גסות, תוך שציין מיוזמתו כי במסגרת אווירה הדדית של צחוק אמר למתלוננת כי "בויאגרה לא יעמוד לי עליך", אמירה בעלת תוכן מיני מובהק (שם - שי 21). לדבריו, גם המתלוננת התבטאה כלפיו בהקשר מיני ואמרה לו שיש לו פיסטוק בכוונה לאיבר מינו.

הנאשם אישר כי רמי אמר לו שזו הטרדה, אך טען כי הדברים נאמרו לאחר שהמתלוננת אמרה לרמי שתחשוף בפני אשתו שהוא בקשר עם אישה אחרת ולכן הזהיר את הנאשם (שם - שי 24).

הנאשם שלל התייחסות לבטן השטוחה של המתלוננת (שם - שי 25).

הוא אישר ששלח תמונה של איבר מין שלו או של הפועל, אלא שטען כי התכוון לשלוח את התמונה לבחורה עמה הוא יוצא, ושלה את התמונה בטעות למתלוננת. הנאשם תיאר כי במהלך שיחה שניהל באותה עת עם אותה ידידה צילם את איבר מינו עבור הידידה ושלה לה. לדברי הנאשם אין לו הסבר כיצד התמונה נשלחה למתלוננת, הוא אמר למתלוננת שמדובר בטעות, והיא לא אמרה כלום, לא נראתה נסערת. באותה תשובה הוסיף הנאשם כי המתלוננת ראתה דברים גרועים יותר בטלפון, והכל היה בצחוק. המשפט האחרון סתום בחלקו הראשון וכלל לא ברור בהתחשב בתשובה כי מדובר היה בטעות (שם - שי 28 - 30).

בהודעתו, שלל הנאשם נגיעה בגוף המתלוננת. עם זאת, אישר שהמתלוננת ישבה על ברכיו, וחזר על הטענה שהיא זו שבאה והתיישבה עליו וקראה לששון לראות (ת/4 גיליון 3 שו' 66).

הנאשם אישר כי הציג בפני המתלוננת משחה כמו ויאגרה, לדבריו נתן אותה קודם כל לרמי לבדיקה, וכשהוא לא הבין במה מדובר, ביקש מהמתלוננת שהמחשב בחדרה לבצע בדיקה, כי להם אין מחשב בחדר. לדבריו, מסקרנות רצה להיות בטוח במה מדובר וביקש מהמתלוננת לבדוק, המתלוננת אמרה לו שזה מסוכן לו ללב, והוא זרק את המשחה במגירה (ת/4 גיליון 3 שו' 75 ואילך). יצוין כי רמי לא נחקר בהליך המשמעתי בעניין זה.

הנאשם אישר כי המתלוננת נחשפה לתמונה של אישה בתחתונים וחזייה, אלא שלדבריו הציג את התמונה לרמי וששון, והמתלוננת מיוזמתה ביקשה לראות את התמונה (ת/4 גיליון 4 שו' 87). לטענתו, באותו אופן נחשפה המתלוננת גם לתמונות וידאו שנשלחו אליו והוא הראה אותן לרמי וששון (שם, שו' 94 ואילך). כאמור, ששון שלל תיאור זה, ורמי לא נשאל עליו בהליך המשמעתי.

במענה לשאלה אם אמר למתלוננת אמירות בעלות אופי מיני, הכחיש זאת הנאשם, טען שבמהלך צחוקים ביניהם היא זו שאמרה לו אמירות כאלה, ומעולם לא הביעה אי הסכמה לאופי השיחות (ת/4 גיליון 4 שו' 102 ואילך). הוא הכחיש באופן קונקרטי התייחסות לבטן שלה (שם, שו' 112).

הנאשם שלל מכל וכל צביטה בפטמות או ליטוף בבטן (ת/4 גיליון 5 שו' 145 ואילך).

הוא ציין כי התייחסות רמי להטרדה הייתה בתגובה לחיבוק ונשיקה ביוזמת המתלוננת, ודברי רמי שיזרה שהמתלוננת לא תהפוך את זה להטרדה (ת/4 גיליון 4 שו' 110).

הנאשם אישר את משלוח התמונה של איבר מין שלו שצולמה לדבריו הרבה זמן קודם. בכך שינה מתשובתו בראיון כי צילם את התמונה במהלך השיחה. הוא טען כי התכתב עם בחורה עמה היה מצוי בקשר אינטימי ששם הקוד של הטלפון שלה היה "רמי עבודה", וכששלח את התמונה, שלח אותה בטעות לאיש הקשר הסמוך "פלונת עבודה". עוד נטען על ידי הנאשם כי מיד עם גילוי הטעות, ובטרם היה סיפק בידי המתלוננת לפתוח את ההודעה, צעק לה שזו הודעה שגויה, אלא שהיא פתחה אותה וצחקה. למרות שצחקה לדבריו, היא הלכה ישירות לששון שאמר לה שהיא יכולה ללכת למשטרה, וגם הוא עצמו אמר שאם היא חושבת שזו לא טעות שתפנה למשטרה. הנאשם הציג לחוקר פלט של שיחות המעלה כי הייתה לנאשם התכתבות ארוכה לפני ואחרי משלוח התמונה עם מספר טלפון שצוין בפלט, אלא שזהות הגורם עמו התכתב נותרה עלומה גם במהלך החקירה המשטרית וגם לאחר מכן, והנאשם טען שהוא מסרב לחשוף את הגברת. יתרה מכך, הנאשם לא הציג אסמכתא לכך שהמספר אליו ממוענות כל ההודעות היה רשום תחת הכיסוי של "רמי עבודה", וכן שאותו מספר היה צמוד לשמה של המתלוננת, הגם שמדובר בנתונים שבנקל ניתן היה להציגם בזמן אמת (ת/4 גיליון 5 שו' 122 ואילך).

בעדותו בהליך המשמעתי שניתנה לאחר החקירה במשטרה, חזר הנאשם על גרסתו כי המתלוננת עמה היה ביחסים חבריים קרובים, לדבריו, הייתה נכנסת למשרדו ומתיישבת על ברכיו. הנאשם אישר שמדובר היה בארוע שחזר על עצמו

מספר פעמים וטען שלא זכור לו כמה במדויק (ע' 48, 60 להליך המשמעתי).

הנאשם אישר הערות מבודחות לשיטתו, גם בהקשר של ויאגרה, שלל התייחסויות מילוליות לבטן, לפטמה, ושלל נגיעה בפטמה (שם, ע' 47 - 48, 59). הנאשם גם שלל שהמתלוננת ביקשה ממנו להפסיק לדבר עמה כך (שם, ע' 62).

בהליך המשמעתי חזר על הנתונים הנוגעים למצב הלב שלו וציין כי ביקש מהמתלוננת לבדוק, לאחר שרמי לא הצליח (שם, ע' 48 - 49, 55). יצוין כי לא הוצגו לבית משפט כל נתונים התומכים בתיאור מצבו הרפואי של הנאשם.

הוא חזר על אותה גרסא שמסר ביחס לתמונת הבחורה בתחתונים ובגופיה (שם, ע' 49, 56).

לעניין תמונת איבר המין ששלח למתלוננת ציין לראשונה כי מדובר בתמונה שצילם מזמן, וחזר על הגרסא בדבר אופי הטעות. לנאשם לא היה הסבר מדוע לא מסר את הדברים הללו כבר בראיון בהליך המשמעתי (שם, ע' 56 - 57, 59). גם בעדות זו ציין כי המספר האחר היה רשום על "רמי עבודה", אך לא הוכיח זאת בכל דרך. במהלך חקירתו הנגדית אישר הנאשם כי ראה את המתלוננת ניגשת לששון שהיה בחוץ ומראה לו את התמונה ששלח (שם, ע' 58).

בתשובה לאישום כפר בכל המעשים, ולא ניתן הסבר ענייני בשום שלב לכפירה הגורפת בהתחשב בגרסאות שמסר לפני התשובה לאישום ובמהלך עדותו.

בעדותו לפניי, בחקירה הראשית, חזר הנאשם על עיקרי הדברים. ביחס לתמונת איבר המין ציין כי מספר הטלפון של המתלוננת היה צמוד למספר עמו התכתב, וכי התמונה נשלחה בטעות והוא מיד התנצל (13.11.13 ע' 94). הוא גם הדגיש כי המתלוננת לא הגיבה בדרך נסערת, ולא שוחחה עמו על התמונה במשך כשנה וחצי. הוא חזר על הגרסא לבדיקת הג'ל, וציין כי מסר מיוזמתו את המשחה למשטרה (שם, ע' 95). היא חזר וטען כי לא הושיב את המתלוננת בכוח על ברכיו והיא זאת שהתיישרה (שם, ע' 96). הוא שלל צביטה בפטמות, ואישר כי המתלוננת ראתה תמונה של בחורה, אך זאת לבקשתה ואף הגיבה בצחוק ובהקנטה (שם, ע' 97).

בחקירה הנגדית שלל שהסתכל על הפטמות של המתלוננת וציין שאין לו הסבר לדברי רמי בהקשר זה (שם, ע' 101). הנאשם אישר שטרם בקשתו מהמתלוננת לבדוק את המשחה ידע מה אופיה של המשחה (שם, ע' 103). הנאשם טען תחילה כי רמי כלל לא התריע בפניו שמדובר בהטרדה, ובהמשך החקירה חזר בו וציין כי רמי אמר לו שהחיבוק יחשב כהטרדה.

למשמע הנאשם התרשמתי מעדות מתחמקת, מתרצת, וממי שגם במבט לאחור אינו מכיר במשמעות ובהשלכות של מעשיו, מנסה להעניק למעשים משמעות מבודחת ונמנע מהתמודדות עם המעשים כהוויתם.

אין בתשובות שמסר הנאשם, שחלקן כפי שניתן היה להיווכח עברו שינוי והתפתחות, כדי לבסס ספק סביר באותם נושאים לגביהם יש לעדות המתלוננת תמיכה וחיזוק כאמור לעיל. אשר לנושאים בהם עדות המתלוננת היא עדות יחידה, לא היה בגרסאות הנאשם כדי לעבות את התשתית הראייתית, שכן שלל את המעשים מכל וכל ולא סיפק כל גרסא בהקשרם.

בסופו של דבר, שוכנעתי מעבר לספק סביר כי במספר בלתי ידוע של מקרים במהלך התקופה בה עבדו הנאשם והמתלוננת בתחנה הושיב הנאשם באופן אקטיבי את המתלוננת על ברכיו, וכי המעשים נעשו במטרה לבזותה ולהשפילה, כשלכל הפחות הנאשם צופה את האפשרות הקרובה לודאי של השפלת המתלוננת וביזויה כתוצאה ממעשיו.

כן שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם שלח למתלוננת דרך מכשיר הטלפון תמונה של איבר מינו, הראה לה תמונות

של בחורות בסיטואציות בעלות הקשרים מיניים, העיר פעם אחר פעם לאורך התקופה המשותפת הערות לגבי מראה גופה תוך התייחסות ספציפית לחזה ולפטמותיה, התבטא במחיצתה ובהקשרה בעניין תכשיר הויאגרה, וביקש ממנה לבדוק תכשירים בעלי יעוד מיני. מדובר במעשים ובאמירות שכולם בנסיבות העניין נושאים אופי מיני. שוכנעתי כי המעשים בכללותם, ובהצטברותם ושיטיותם נועדו לבזות את הנאשמת ולהשפילה הן בהקשר המיני, הן כאישה והן באופן כללי.

המעשים שפורטו בכתב האישום מהווים הטרדה מינית, ושוכנעתי כי הנאשם היה מודע לכך ופעל במטרה להטריד, להשפיל ולבזות. בנוסף, שוכנעתי בנסיבות העניין כי השימוש במכשיר הטלפון לצורך משלוח התמונה לא היה מקרי או שגוי ונעשה למטרת הטרדתה הקנטתה והשפלתה של המתלוננת.

אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של ביצוע מעשה מגונה תוך ניצול מרות ביחסי עבודה בקשר להושבת המתלוננת על הברכיים. למען הסר ספק, לא נוכחתי כי הוכחו במידה הנדרשת המעשים הנטענים של ליטוף הבטן וצביטה בפטמות. אני מרשיעה את הנאשם בהטרדה מינית ביחס לכל מעשי ההטרדה כמפורט בהכרעת הדין לעיל, וכן בהטרדה באמצעות מתקן בזק בקשר למשלוח התמונה.

ניתנה היום, כ"ז שבט תשע"ד, 28 ינואר 2014, במעמד הצדדים